

Arrest

nr. 234 831 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf type C (familiebezoek). Op 2 april 2019 wordt het visum toegekend. Op 27 augustus 2019 dient verzoeker een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn vader. Op 6 december 2019 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van

Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2019 werd ingediend door:

Naam: E. M. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.06.1998

Geboorteplaats: Ain Zohra

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde E. M. L. (...), van Nederlandse nationaliteit (RR: (...)), in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Betrokkene legde volgende stukken neer als bewijs dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader:

- Attest OCMW Antwerpen dd 27.08.2019 op naam van de referentiepersoon en betrokkene met verklaring geen financiële steun te ontvangen tot op deze datum.

- Certificat de célibat dd. 03.01.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest als alleenstaande stond ingeschreven.

- Verzenden van geld van referentiepersoon aan betrokkene via Goffin Change NV voor in totaal 3 overmakingen dd. 17.03.2016 ten bedrage van € 212, dd. 07.08.2017 ten bedrage van € 352 en dd. 12.11.2018 ten bedrage van € 106,48 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene van deze erg beperkte en onregelmatige geldstortingen afhankelijk zou geweest zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- Attestation de prise en charge, Royaume Maroc, N° 14/2019, Ministère de l'intérieur, Province de Driouch, Caidat de Ain Zohra dd. 03.01.2019 waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon betrokkene ten laste heeft. Referentiepersoon verblijft echter sinds 10.03.2017 onafgebroken in België en verbleef voorheen wellicht in Nederland. De Marokkaanse autoriteiten zijn niet bevoegd om vast te stellen of referentiepersoon betrokkene daadwerkelijk ten laste heeft genomen, het is niet duidelijk op welke gegevens zij zich hiertoe hebben gebaseerd. Het ten laste zijn dient bovendien op actieve wijze te worden aangetoond.

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC des Impôts de Nador, Driouch N° 1434/2019 dd 21.11.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet was onderworpen aan huisvestingsbelasting en gemeentelijke diensten in Marokko. Het attest vermeldt bovendien onderaan: ‘Déclaration sur l'honneur

souscrite par l'intéressé le 20.11.2019' en gaat dus om een verklaring op eer waavan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; Attestation du Revenu Global N° 1434 dd 21.11.2019 des Impôts de Nador, Driouch waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had voor het jaar 2018/2019. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter deze attesten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.08.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSSEL; VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSSEL: EN VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]".

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert

om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine-, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5. Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de zoon van zijn Nederlandse vader E. M. L. (...). Verzoeker deed vanuit Marokko een visumaanvraag, met het oog op gezinshereniging alhier met zijn vader en dit op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd goedgekeurd en verzoeker kwam naar België op basis van een visum met code BNL1 en BNL11. Verzoeker was op dat ogenblik immers jonger dan 21 jaar. Uit de Omzendbrief dd. 21.09.2005 blijkt dat codes BNL1 en BNL11 betekenen dat er een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de centrale

overheden, in casu de DVZ. (STUK 12). Verzoeker is de zoon van een Europeaan. Dat betekent dat de Europese Richtlijn (meer bepaald artikel 5, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG) hem de mogelijkheid heeft verschaft om een visum gezinshereniging in te dienen vanuit het herkomstland, zonder aldaar 6 maanden te hoeven wachten (zoals in de vroegere procedures wel het geval was). Verzoeker is dus na machtiging van de Belgische overheden (DVZ), met een goedgekeurd visum gezinshereniging België binnengekomen. Eens hier aangekomen, moest hij uiteraard wachten op een afspraak bij het vreemdelingenloket van de bevoegde gemeente. Het komt absoluut onredelijk over en is bovendien manifest onjuist dat verzoeker de dupe zou worden van het feit dat hij in de tussentijd 21 jaar is geworden. Verwerende partij gaat er met andere verkeerdelijk van uit dat het de leeftijd op datum van de Bijlage 19ter is die het resultaat in voornoemde procedure bepaalt. Niets is minderwaar...

Indien verzoeker zijn procedure tot gezinshereniging volledig vanuit Marokko had moeten voeren, was het zonder meer een positief resultaat geweest, daar hij op datum van de aanvraag nog niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt en dus niet diende te bewijzen dat hij ten laste was van de referentiepersoon. In dit opzicht dient dus gekeken te worden naar de datum van de visumaanvraag tot gezinshereniging (en niet naar de datum van de Bijlage 19ter). Het andere geval zou immers betekenen dat verzoeker slachtoffer wordt van een juist gunstigere Europese regelgeving. Begrijpe wie begrijpen kan...

Op de afspraak dd. 27.08.2019 bij het Vreemdelingenloket van Deurne (stad Antwerpen), waarbij verzoeker zijn Bijlage 19ter (STUK 3) ontving, werd hem dus verkeerdelijk verzocht om vóór 27.11.2019 te bewijzen dat hij onvermogen was in het land van herkomst en daarbij ten laste was van de referentiepersoon. Dergelijke bewijsstukken mochten met andere woorden helemaal niet opgevraagd worden bij verzoeker, daar hij op het ogenblik van de visumaanvraag jonger dan 21 jaar was en een geldig visum verkreeg, zónder te moeten bewijzen dat hij ten laste was. Voor de goede orde maakte verzoeker deze stukken toch over. Niettemin besliste verwerende partij in de bestreden beslissing om het verblijf van verzoeker te weigeren daar hij niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst en daarbij ten laste was van de referentiepersoon (STUK 1). Ondergeschikt, wenst verzoeker deze stukken te overlopen, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt - ook al was dit eigenlijk niet nodig en voldeed hij reeds aan de voorwaarden tot gezinshereniging cf. artikel 40bis Vreemdelingenwet op het ogenblik dat zijn visum werd goedgekeurd. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° bepaalt het volgende:

“§2. A/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houden van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen. Verzoeker herhaalt dat hij dit niet moest bewijzen daar hij op het ogenblik van de visumaanvraag jonger dan 21 jaar was, reden waarom zijn visum dan ook werd goedgekeurd door de DVZ. Niettemin werden er 3 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (STUK 5), alsook een attest van tenlasteneming (STUK 6). Deze geldverzendingen betroffen stuk voor stuk aanzienlijke bedragen, al zeker gelet op het feit dat het leven in Marokko goedkoper is als in België en men dus niet over dezelfde bedragen dient te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden. Verzoeker werd met andere woorden wel degelijk financieel onderhouden door zijn vader. Deze geldverzendingen tonen een actieve financiële ondersteuning aan verzoeker. Alleszins wordt door verwerende partij niet betwist dat deze bewijsstukken voorliggen, maar wordt gesteld dat deze te beperkt en te onregelmatig zouden zijn. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de hierboven geciteerde wetsbepaling. Artikel 40bis, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet, stellen enige tijds-, frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen niet voldoende zouden zijn om de financiële afhankelijkheid aan te tonen. Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn vader. De afhankelijkheidsrelatie wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond door de geldverzendingen, én bovendien bevestigd door het attest van tenlasteneming uitgereikt door de Marokkaanse autoriteiten. Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat hij in land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verwerende partij schendt bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat laatste legt de verwerende partij immers de verplichting op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens én stukken een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

6. Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn onvermogenheid aangetoond, en dit aan de hand van de hierna genoemde documenten. Alweer herhaalt verzoeker dat hij dit niet moest bewijzen daar hij op het ogenblik van de visumaanvraag jonger dan 21 jaar was, reden waarom zijn visum dan ook werd goedgekeurd door de DVZ. Verzoeker heeft niettemin een attest van geen inkomsten voorgelegd (STUK 7), waaruit blijkt dat hij - voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging - geen enkele vorm van inkomsten genoot. Verzoeker legde tevens een attest van niet-belastingheffing voor (STUK 8) om aan te tonen dat hij geen enkel belastbaar inkomen heeft genoten. Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond dat hij, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, onvermogen was in het land van herkomst en daarbij financieel ten laste was van de referentiepersoon. Ook hier schendt verwerende partij bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier. Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen enkele vorm van inkomsten had in het land van herkomst), is dit van ondergeschikt belang. In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 9). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste was van de referentiepersoon.

7. Verzoeker herhaalt evenwel hetgeen hierboven reeds werd besproken. Verzoeker deed een visumaanvraag tot gezinshereniging met zijn vader alhier, in zijn hoedanigheid van descendent van een Europeaan jonger dan 21 jaar. Op dat ogenblik was hij dus jonger dan 21 jaar en diende hij niet aan te tonen dat hij ten laste was van zijn vader. Het visum werd dan ook goedgekeurd door de DVZ en verzoeker kwam naar België op basis van een visum met code BNL1 en BNL11. Hij diende wettelijk gezien geen bijkomende bewijsstukken voor te leggen en hij diende dus met andere woorden het ten laste zijn van de referentiepersoon/zijn onvermogenheid met aan te tonen. Na het verstrijken van zijn attest van immatriculatie diende hij in het bezit te worden gesteld van een F-kaart. Gelet op het voorgaande mag het dus duidelijk zijn dat verwerende partij een foutieve weigeringsbeslissing heeft genomen, volledig in strijd met de hierboven genoemde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en hij niet het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

In hoofdorde betoogt verzoeker dat de gemachtigde geen stukken met betrekking tot het ten laste zijn van zijn Nederlandse vader mocht opvragen, omdat hij op het ogenblik van de visumaanvraag jonger was dan 21 jaar.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 augustus 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet indient. Verzoeker is op 6 juni 2019 21 jaar oud geworden. Op het ogenblik van zijn aanvraag was verzoeker dus 21 jaar oud was. Dit gegeven wordt niet betwist.

Verzoeker lijkt er van uit te gaan dat het feit dat hem als minderjarige een visum kort verblijf type C met het oog op familiebezoek werd toegekend een onherroepelijk vastgesteld recht doet ontstaan. Deze stelling kan niet worden bijgetreden. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend (RvS 17 januari 2017, nr. 237.043). In casu betekent dit dat verzoeker slechts een recht op verblijf kan laten gelden nadat werd vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden die de wetgever heeft opgelegd (in casu zich bij de Nederlandse vader voegen), wat hier niet het geval is. De Raad benadrukt dat de beslissing tot toekenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat werd vastgesteld dat aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden zijn voldaan, de aanvraag effectief wordt ingewilligd, quod non in casu.

Het feit dat verzoeker nog geen 21 jaar oud was op het ogenblik dat hij een aanvraag visum kort verblijf type C met het oog op familiebezoek indiende, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Het toegekende visum kort verblijf met oog op familiebezoek werd slechts toegestaan voor een periode van 90 dagen en houdt geen enkel verband met de bestreden beslissing. De verwijzing naar de omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf is niet dienstig. Aangezien verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet 21 jaar oud was, heeft de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker het bewijs diende te leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader.

Voorts betoogt verzoeker, in ondergeschikte orde, dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader.

De gemachtigde beschikt bij de beoordeling of voldaan is aan de vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs vrij en ligt de bewijslast bij de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Derhalve kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien, indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld wordt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De voorwaarde van het ten laste zijn dient dan ook in het verleden, en van in het land van herkomst, vervuld te zijn.

Verzoeker heeft bij de aanvraag volgende stukken bijgebracht: attest OCMW Antwerpen van 27 augustus 2019, certificaat de célibat van 3 januari 2019, geldverzendingen van referentiepersoon aan verzoeker via Goffin Change NV, attestation de prise en charge en attestation de non-imposition.

Verzoeker betwist het motief dat niet afdoende werd aangetoond dat hij ten laste geweest is van de referentiepersoon in het land van herkomst. Hij betoogt dat er drie bewijzen van geldverzendingen, alsook een attest van tenlasteneming werden voorgelegd.

De gemachtigde motiveert hieromtrent dat het overmaken van deze onregelmatige geldstortingen aan verzoeker in het land van herkomst niet betekent dat hij hierop was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verweerder wijst erop dat er slechts drie bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd en dit over een periode van twee jaar. Verweerder stelt ook dat het over beperkte geldstortingen gaat en dat niet kan vastgesteld worden dat verzoeker enkel hiervan afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Evenmin volstaat volgens verweerder de overlegging van het attest van tenlasteneming. De gemachtigde motiveert dienaangaande dat de Marokkaanse autoriteiten niet bevoegd zijn om vast te stellen of de referentiepersoon verzoeker daadwerkelijk ten laste heeft genomen en dat niet duidelijk is op welke gegevens zij zich hierbij hebben gebaseerd. Bovendien dient het ten laste zijn op actieve wijze worden aangetoond. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Verzoeker betoogt dat hij zijn onvermogenheid in het land van herkomst heeft bewezen door middel van de voorgelegde documenten. Omtrent het attestation de non-imposition, waaruit blijkt dat verzoeker niet onderworpen was aan huisvestingsbelasting en gemeentelijke diensten in Marokko, motiveert de gemachtigde dat dit attest is opgesteld op basis van een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Vervolgens legt verzoeker een attest voor waaruit zou moeten blijken dat hij geen inkomsten had voor het jaar 2018/2019. Evenwel blijkt dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de verzoeker.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoeker. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaringen van verzoeker. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs.

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

In zoverre verzoeker erop wijst dat het bewijs van onvermogen bijkomend is, wijst de Raad erop dat door verzoeker niet aangetoond werd dat hij actief ondersteund werd door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het bewijs van onvermogen in casu bijkomend zou zijn.

Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en rust op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Dus kan de gemachtigde, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken die aantonen of de verzoekende partij effectief onvermogen is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zijn vader.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheidverplichting en het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC